

#####

RE#

No puedo aguantar por más tiempo que me sirva el desayuno en la cama un hombre peludo en calzoncillos.

JOHN CHEEVER
La quimera, 1973

Todo esto viene de la época de las cavernas, cuando ellos salían a cazar y ellas preparaban la comida. Unos aprendieron a pensar en silencio y otras a hablar de las cosas que les afectaban.

ENRIQUE VILA-MATAS
El mejor cuento del mundo, 2001

#####

ENS HAVÍEM PROMÈS fer l'impossible per a no convertir-nos en el típic matrimoni avorrit que esquiva el divorci gràcies a la teràpia narcòtica del televisor. Per deformació professional jo intuïa els esculls de la vida en parella, i el Ramon estava decidit a no repetir els errors dels pares.

Al cap de tres mesos d'haver coincidit en un Sant Joan, i començar a citar-nos a cafès i jardins públics, vaig deixar el meu piset de l'Eixample per a anar a viure junts. Sabia que casa seva era espaiosa i neta, tret del soterrani; allà tenia un estudi de gravació, viciat pel tabac i ple d'instruments i trastos. Sense saber com, el Ramon havia anat deixant els grups on tocava el teclat per a concentrar-se en la composició de jingles publicitaris, i passava gran part del dia envoltat d'aquell desordre per a trobar la musiqueta de fons d'un anunci de piles alcalines o d'un crèdit hipotecari. Per la meva part, jo anava i venia a la consulta de Barcelona, feliç perquè el tren em permetia llegir, i en arribar al vespre sabia que el Ramon hauria cuinat un sopar lleuger i que, com que havia estat sol, valoraria la meva companyia.

Tots aquells anys vam fer l'esforç de cultivar les amistats (parelles semblants a nosaltres, sobretot), i dur una vida variada fora de casa: assistíem a exposicions de pintura, comentàvem novel·les negres al club de lectura, fèiem més teatre que cinema, alguna escapada a la Cerdanya, i de tant en tant ballàvem amb una parella argentina que coneixíem de la meva consulta. Sempre que ens era possible organitzàvem sopars plàcids, o bé acudíem a la casa on ens convidaven amb una ampolla d'Yzaguirre o unes lioneses.

Jo tenia un sentit excepcional per a saber amb quina gent podíem entendre'ns i quina calia evitar. Una mica de broma, el Ramon em demanava que expressés quina compatibilitat teníem amb tal parella i jo li responia:

—Amb la Lourdes i el Lluís, un setanta-sis per cent.

Això el feia riure, però era veritat. Jo destacava per aquest sisè sentit, mentre que ell tenia una oïda molt sensible. En visitar cases alienes sempre distingia algun electrodomèstic que feia un odiós soroll de fons. I tenia raó: en uns llocs era la tele, amb un xiulet agut i monòton; en altres, el brunzit de la nevera; o un zum-zum al carregador del mòbil... En tot cas, era una anècdota sense importància que ens reservàvem. Fins que no érem al cotxe, el Ramon no deia res, i en presència dels nostres amics, com a màxim, feia el gest d'assenyalar-se l'orella per a fer-me parar atenció i, immediatament, jo reconeixia el brunzit de fons.

En una ocasió, al sofà del Marc i la Mabel, des-

prés de buidar tres ampolles d'un penedès molt mediocre, el Ramon va treure el tema:

—No el sentiú? De debò? Crec que ve del termostat. Però la Mabel ens va omplir novament la copa, i va contar una anècdota sobre psicofonies en un edifici de l'Ajuntament que havia estat un orfenat franquista, de manera que, fora del cap del Ramon, el tema no va tenir continuïtat, per bé que el so persistia.

I una altra vegada, al menjador de la Neus i el Nico, vaig posar-me vermella en descobrir que, mentre els nostres amfitrions buscaven unes espelmes a la cuina, el Ramon apuntava al televisor (en stand-by) amb un afinador. Semblava hipnotitzat. Vaig dissimular tant com podia i fins que no vam ser al cotxe no l'hi vaig retreure:

—Els podria haver molestat. Poden pensar que estem bojos.

—Era un Re#, el mateix que a casa l'Olga.

—Dissabte també ho vas fer?

—Sí, i també al pis del Pablo. Re#, casualment.

—Mira endavant, sisplau.

—Estic convençut que el fluorescent del bany del Quico i la Quimeta també vibra en Re#.

—Ramon, ens prendran per bojos...

—Doncs demanarem cita a la teva consulta.

Reconec que el sarcasme em va molestar, però no volia entrar en el joc i em vaig mossegar la llengua.

L'endemà vaig comportar-me com si res i la situació es va anar destensant: ell va cuinar salmó amb crema d'ametlles, i jo vaig afaitar-li el cap amb la màquina, com feia sempre que m'ho demanava. Aquesta era una tradició que s'havia imposat quan la calvicie del meu marit es va fer evident, i ens procurava una barreja de confiança i sensualitat molt positiva i terapèutica.

Dies més tard, la Sandra estava a punt de signar el divorci i vam creure convenient convidar-la a sopar per a distreure-la dels maldecaps que una ruptura comporta. Quan preniem el cafè, davant el DVD de les nostres vacances africanes, va fer el comentari:

—No sentiú com xiula el televisor?

Sé que el Ramon va mirar-me esperant saber quina cara posava però, en comptes de girar-me, vaig canviar de tema aprofitant que a la pantalla apareixia una de les nenes d'un poblat senegalès que amb onze anys ja esperava un fill. La Sandra no va donar-hi més importància i la vetllada va discórrer amb tota normalitat. Vam acomiadar-nos. I més tard, quan vaig veure que el Ramon no venia al llit vaig anar-lo a buscar. Era l'hora en què les pel·lícules poden ser en blanc i negre perquè ningú no les mira. Ell s'estava tan a prop del televisor que l'estàtica devia

eriçar-li els pèls de la cara. Tenia els ulls tancats.

—El sento, Raquel —va dir-me.

Ja al matí, vam interrompre l'esmorzar amb una conversa llarga. Després d'anys de no fumar a dins de casa (tret del soterrani), vam trencar el pacte: ens vam exposar la situació amb claredat mentre aprofitàvem la tassa de cafè per a llençar les cendres.

—Comportem-nos com a persones adultes que som.

Això no recordo si ho va dir ell o jo. Fos com fos, era la premissa en què tots dos coincidíem. Ens ho vam prometre. Així que vaig trucar a ma germana, i després de preguntar-li pel Toni i la feina, vaig anunciar-li que pensava fer-li una visita llarga. Però sense entrar en detalls.

victor@garciatur.com

